

1509

J. F. Bäcklund
Boxholm

Gamla personer i Ekeby ha berättat:

Kyrkan (Ekby Holavid) skulle byggas just där Holavedens mörka skogar börja glesna. I en ekdunge å Boxholms säteri (förr Fleminges) invid Svartån lades grunden. Men mera blev det icke, ty i Holaveden bodde en jätte, som varje natt rev ned vad som på dagen byggdes upp. Då ^{beslöts man} beslöts bygga kyrkan på dess nuvarande plats, en halv mil mot norr vid Svartån. Där fick arbetet ostört pågå, och kyrkan blev snart färdig. Nu som först varnade jätten, att han trots ^{allt ändå} sin vaksamhet fått en kyrka i närheten. I sin ilska tog han då ett klippstycke från åsen intill den först påtänkta byggnadsplatsen och slungade mot kyrkan. Hans styrka var emellertid för liten, och stenen föll redan på halva vägen ned i Svartån vid "Stettingen" (Stertinge sätesgård). Och där ligger den stora stenen aldeles ensam med de flacka åkerfälten å ömse sidor om ån som ett tydligt bevis på sanningsenligheten av denna historia.

När den stränge och fruktade brukspatron B. i början av 1800-talet skulle begravas, uppstod ett det förskräckligaste oväder man någonsin bevittnat, Den lille ^{en} prästmannen B. skulle förrätta jordfästningen, men kunde ej komma förbi kyrkans knut, där han ett par gånger av vinden vändes helt om. Vid tredje försöket och under kraftuttrycket " om själva f-n står bakom knuten, skall jag fram", lyckades han komma förbi det förhäxade hörnet.

Om prästen B. berättas för övrigt, att han efter gudstjänsterna genom ombud försålde bränvin till menigheten, (som således vid sina kyrkobesök erhöles allt vad som vid den tiden ansågs vara behöfligt för en god medborgare.)

1509

J. F. Bäcklund
Boxholm

Gamla personer i Ekeby ha berättat:

Kyrkan (Ekby Holavid) skulle byggas just där Holavedens mörka skogar börja glesna. I en ekdunge å Boxholms säteri (förr Fleminges) invid Svartån lades grunden. Men mera blev det icke, ty i Holaveden bodde en jätte, som varje natt rev ned vad som på dagen byggdes upp. Då ^{beslöts man} beslöts bygga kyrkan på dess nuvarande plats, en halv mil mot norr vid Svartån. Där fick arbetet ostört pågå, och kyrkan blev snart färdig. Nu som först varnade jätten, att han trots ^{allt} sin ^{ändå} vaksamhet fått en kyrka i närheten. I sin ilska tog han då ett klippstycke från åsen intill den först påtänkta byggnadsplatsen och slungade mot kyrkan. Hans styrka var emellertid för liten, och stenen föll redan på halva vägen ned i Svartån vid "Stettingen" (Stertinge sätesgård). Och där ligger den stora stenen aldeles ensam med de flacka åkerfälten å ömse sidor om ån som ett tydligt bevis på sanningsenligheten av denna historia.

När den stränge och fruktade brukspatron B. i början av 1800-talet skulle begravas, uppstod ett det förskräckligaste oväder man någonsin bevittnat, Men lille prästmannen B. skulle förrätta jordfästningen, men kunde ej komma förbi kyrkans knut, där han ett par gånger av vinden vändes helt om. Vid tredje försöket och under kraftuttrycket " om själva f-n står bakom knuten, skall jag fram", lyckades han komma förbi det förhäxade hörnet.

Om prästen B. berättas för övrigt, att han efter gudstjänsterna genom ombud försälde bränvin till menigheten, (som således vid sina kyrkobesök erhöles allt vad som vid den tiden ansågs vara behöfligt för en god medborgare.)

En 89-årig änka Andersson från Hammarskog, Rinna ^{bocken} omtalar:

"Hins jakt" for fram ⁴ i ~~höst~~ ^{kommo farande} källarnas skymning. Den bestod av 6 eller 7 st. stora hundar, som i vild galopp drog genom vissa distrikt. När de under tjuv och mycket oväsen ~~drogo fram~~ ^{kommo farande} var det säkrast att hålla sig inomhus. Annars utsatte man sig för svåra olyckor. ^{kunde man kamma illa ut.}

Vid en gård sinade alla mjölkor. En ^{bring} resande finnkäring spådde och gav råd: "Det kommer någon hit för att låna. Allt möjligt ber hon om, men ni får inte giva henne något. Till slut ber hon om vatten, tag då något hårt och slå henne med, så hon blöder. Era kor komma därefter att mjölka." Samma dag kom det verkligen en annan gammal ful gumma och började tigga om allting. Hon fick naturligtvis ingenting, och när hon till slut i bevekande ton bad om åtminstone litet vatten, fick hon ett slag på näsan av ett vedträd, så att näsan sprang i blod. Samma dag började korna mjölka som vanligt.

Där kreaturen, äldre som yngre dogo i mängd fanns ett förträffligt medel, som alltid hade åsyftad verkan. Det bestod därl, att ett hål högs i ladugårdströskeln och i detta ~~plaserades~~ ^{lades} en levande huggorm. Många kunde intyga sanningen härav.

Hördes något misstänkt ute om aftnarna, som bådade ont, måste man utan att yppa ^{något} ~~faran~~ skynda in och föra eld tre gånger runt sin nakna kropp. Därigenom avvärjdes det onda, och övriga kunde varnas.